

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Transparency International – Česká republika, o.p.s.**, se sídlem Praha 8, Chlumčanského 497/5, IČ: 272 15 814, zast. JUDr. Milošem Tuháčkem, advokátem se sídlem Tábor, Převrátická 330, proti **žalované: Česká televize**, se sídlem Praha 4, Na hřebenech II 1132/4, o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 13.8.2008,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 13.8.2008 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 7.760- Kč do 30 ti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Miloše Tuháčka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým generální ředitel České televize (dále jen „žalovaný“) odmítl odvolání žalobce ze dne 28.7.2008 proti rozhodnutí České televize ze dne 15.7.2008 o odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informací vztahujícími se s nakládání s autorskými právy ze dne 1.7.2008.

Žádostí ze dne 1.7.2008 se žalobce v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), obrátil na Českou televizi s žádostí o poskytnutí informací, které se vztahují k nakládání s autorskými právy. Konkrétně žádal o poskytnutí souhrnného přehledu o všech smlouvách, kterými Česká televize udělila smluvním partnerům oprávnění k užití jednotlivých autorských děl, a to za období let 2003 až 2008. V přehledu by měly být uvedeny následující skutečnosti:

- předmět autorského práva (např. konkrétní seriál),
- smluvní partner
- datum uzavření předmětné smlouvy,
- způsob užití práv smluvním partnerem (např. vydání díla na DVD),
- způsob určení výše plnění pro Českou televizi (např. fixní částka či procenta z prodeje),
- celkový souhrn plnění z této smlouvy pro Českou televizi.

Rozhodnutím ze dne 15.7.2008 Česká televize žádosti žalobce nevyhověla. V rozhodnutí uvedla, že zákon č. 106/1999 Sb. sice ukládá subjektům povinnost poskytovat informace, vztahující se k jejich působnosti, zároveň v ust. § 2 odst. 3 uvádí, že se tento zákon nevztahuje na poskytování informací pokud jejich poskytování upravuje zvláštní zákon. Za zvláštní zákon Česká televize považovala zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obchodní zákoník“), konkrétně díl V. upravující otázku obchodního tajemství. Dle České televize žalobcem požadované informace jsou předmětem obchodního tajemství, neboť mají povahu související s činností České televize, mají skutečnou materiální hodnotu a nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné. Česká televize je považuje za důvěrné a za předmět obchodního tajemství i v dohodě se svými smluvními partnery, což je výlučné právo smluvních stran.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že požadované informace nejsou předmětem obchodního tajemství, dále že určité požadované informace musí být poskytnuty i v případě, kdyby se o obchodní tajemství jednalo a konečně, že Česká televize porušila ust. § 15 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., když v rozhodnutí neuvedla, kdo vykonává majetková práva k obchodnímu tajemství. Konkrétně uvedl, že možnost neposkytnout vyžádané informace s odkazem na ochranu obchodního tajemství upravuje ust. § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Pojem obchodní tajemství je definován v ust. § 17 obchodního zákoníku. Znaky obchodního tajemství uvedené v ust. § 17 obchodního zákoníku musí být splněny současně, jinak nelze hovořit o obchodním tajemství. Podnikatel zároveň musí vyjádřit svojí vůli utajit takové skutečnosti předem. Dotčené smlouvy by tak kupříkladu musely obsahovat ustanovení, ve kterém smluvní partner jednoznačně určuje, které informace považuje za obchodní tajemství. Ani takováto smluvní klauzule však nebude právně relevantní, pokud dané informace nebudou fakticky splňovat ostatní požadavky na obchodní tajemství kladené. Povinný subjekt je povinen pečlivě přezkoumat, zda daná informace splňuje všechny předpoklady k tomu, aby mohla být označena jako obchodní tajemství. K odmítnutí poskytnutí informací s poukazem na ochranu obchodního tajemství tedy nestačí pouhá domněnka subjektu, že požadované informace jsou obchodním tajemstvím. Požadované informace musí být předem jako informace chráněné obchodním tajemstvím dle ust. § 17 obchodního zákoníku označeny. Podle judikatury pak v žádném případě nemůže být obchodním tajemstvím celá smlouva. Odmítne-li povinný subjekt informace poskytnout s poukazem na obchodní tajemství, musí své rozhodnutí zdůvodnit a podle § 15 odst. 2 zákona č. 106/1992 Sb. musí ve svém rozhodnutí uvést, kdo vykonává právo k obchodnímu tajemství. Toto povinný subjekt neučinil. Z uvedeného důvodu považoval žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nezákonné.

Nezákonnost rozhodnutí spatřoval žalobce i v tom, že nesplňuje základní požadavky § 15 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt ve své argumentaci uvedl, že dle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. se uvedený zákon nevztahuje na poskytování informací, pokud jejich poskytování upravuje zvláštní zákon. Za takový zákon považuje povinný subjekt obchodní zákoník. Ust. § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. se však týká pouze zvláštních předpisů s vlastní procesní úpravou poskytování informací. Obchodní zákoník není procesním

předpisem, který by upravoval poskytování informací o obchodním tajemství a proto je tento odkaz zcela chybný. Režim poskytování informací, které jsou předmětem obchodního tajemství, upravuje sám zákon č. 106/1999 Sb.

Rovněž poukázal na ust. § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. a uvedl, že v daném případě se jedná o nakládání s autorskými právy, které náleží povinnému subjektu jakožto veřejnoprávní instituci. Jedná se tudíž o veřejné prostředky ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. I kdyby požadované informace byly předmětem obchodního tajemství, povinný subjekt měl poskytnout alespoň rámcovou informaci o smluvním partnerovi a hodnotě plnění smlouvy.

O podaném odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. V něm žalovaný uvedl, že předtím, než odvolání přezkoumal po obsahové stránce, se zabýval rozsahem povinnosti České televize poskytovat informace a dospěl k závěru, že Česká televize, od účinnosti novely č. 61/2006 Sb., není povinna poskytovat informace o smlouvách, kterými Česká televize udělila oprávnění k užití autorských děl. Dne 23.3.2006 nabyla účinnosti novela zákona č. 61/2006 Sb., jejímž primárním důvodem byla podle důvodové zprávy transpozice Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/98/ES ze dne 17.11.2003 o opakovaném použití informací veřejného sektoru (dále jen „směrnice č. 2003/98/ES“). Podle ust. § 1 zákona č. 106/1999 Sb. zákon mj. zpracovává příslušný předpis Evropských společenství. Tímto předpisem podle poznámky pod čarou je směrnice č. 2003/98/ES. K tomu poukázal na kapitulu I. v článku 1 odst. 2 písm. d) směrnice č. 2003/98/ES a § 2 odst. 1 zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi (dále jen „zákon o ČT“), a tvrdil, že informace, které žadatel žádá, se týkají dokumentů, které slouží k plnění služby veřejnoprávního vysílání. Veřejnou službu v oblasti televizního vysílání Česká televize financuje podle ust. § 10 písm. b) zákona i z vlastní podnikatelské činnosti. Zveřejnění informací o tom, kdo je či byl smluvním partnerem České televize, způsob užití práv smluvním partnerem a zejména výše plnění z těchto smluv by Českou televizi na mediálním trhu silně znevýhodnilo oproti soukromým subjektům, které takovéto informace poskytovat nemusí, a mohlo jí v konečném důsledku finančně poškodit a ztížit poskytování veřejné služby v oblasti televizního vysílání. Česká televize deklaruje, že jako poskytovatel veřejné služby v oblasti televizního vysílání ve smyslu zákona spadá do kategorie organizace pro veřejnoprávní vysílání ve smyslu směrnice č. 2003/98/ES, a tudíž se na ní povinnost poskytovat informace stran dokumentu ve smyslu čl. 1 odst. 2 písm. d) směrnice č. 2003/98/ES nevztahuje. Uzavřel, že vzhledem k tomu, že Česká televize není povinna poskytnout žadateli informace o smlouvách (dokumentech), o které žalobce žádal, se žalovaný v tomto rozhodnutí již nezabýval obsahovou stránkou odvolání. Z uvedených důvodů žalovaný odvolání žalobce odmítl.

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a poskytnutí požadovaných informací. V podané žalobě žalobce předně namítal, že závěr žalobce, že Česká televize není povinna poskytnout informace o relevantních smlouvách, je absurdní a svědčí o zásadním nepochopení podstaty směrnice č. 2003/98/ES. K tomu uvedl, že účelem ust. § 1 zákona č. 106/1999 Sb. je informovat jednotlivce o provedení směrnice do českého právního řádu a právech jednotlivce, které směrnice poskytuje a zaručuje, nikoliv možnost aplikovat přímý účinek směrnice č. 2003/98/ES, což žalovaný činí. Podstatou směrnice vyplývající z čl. 249 odst. 3 smlouvy o založení Evropského společenství je úprava dané oblasti s cílem dosažení určitého výsledku. Povinností každého členského státu je implementovat obsah směrnice ve stanovené lhůtě do vnitrostátního právního řádu. Vnitrostátní orgány pak používají vnitrostátní právní normy. Bezprostřední aplikaci směrnice přichází v úvahu zcela výjimečně. Žalovaný se tak nemůže bez dalšího odvolávat na směrnici nebo její části. Aplikace přímého účinku směrnice přichází v úvahu pouze za splnění určitých specifických podmínek, a to

marné uplynutí lhůty k provedení směrnice, nedochází k negativnímu ovlivnění právního postavení třetích osob nebo aplikace přímého účinku má vést ke zlepšení právního postavení beneficentů směrnice. Směrnice č. 2003/98/ES byla transponována do českého právního řádu zákonem č. 61/2006 Sb.

Za zcela nepřípustné žalobce považoval vytržení jednoho článku směrnice z kontextu za účelem odepření práva žalobce na informace. S ohledem na směrnici č. 2003/98/ES lze dovodit, že smyslem čl. 1 odst. 2 je především ochrana autorských práv a souvisejících ochranných práv včetně ochranných práv sui generis, přičemž je ponecháno na každém členském státu, do jaké míry umožní poskytování dokumentů sloužících k plnění služby veřejnoprávního vysílání v držení dotčených subjektů. Zákonodárce využil možnost danou směrnicí č. 2003/98/ES a upřesnil její čl. 1. Na základě transpozice směrnice č. 2003/98/ES bylo do zákona č. 106/1999 Sb. vtěleno ust. § 11 odst. 5 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Uzavřel, že žalovaný nemůže aplikovat přímý účinek směrnice č. 2003/98/ES. Jediným relevantním předpisem je v tomto případě zákon č. 106/1999 Sb., při jehož výkladu musí být zohledněna díkce a cíl směrnice č. 2003/98/ES.

Vzhledem k povaze požadovaných informací tak dle žalobce přicházejí v úvahu dva zákonné důvody pro omezení žalobcova práva na informace, a to ochrana autorského práva podle ust. § 11 odst. 5 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., a ochrana obchodního tajemství podle ust. § 9 zákona č. 106/1999 Sb. Přitom je třeba brát zřetel na to, že právo na informace je ústavně zaručeným právem, jehož realizace je upravena zákonem č. 106/1999 Sb. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.10.2003, č.j.: 5 A 119/2001-38. K předmětu ochrany autorského práva uvedl, že je vymezen v ust. § 2 a § 67 a násl. autorského zákona. S ohledem na tyto ustanovení je dle žalobce nepochybné, že požadované informace nejsou předmětem autorského práva, jejich obsahem je pouze sdělení toho, jakým způsobem je s autorskými právy Českou televizí nakládáno. Na požadované informace se tak nevztahuje omezení podle ust. § 11 odst. 5 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. K ochraně obchodního tajemství uvedl, že režim poskytování těchto informací upravují ust. § 17 obchodního zákoníku. Toto ustanovení obsahuje legální definici pojmu obchodní tajemství. Daná informace může být považována za obchodní tajemství, pokud splňuje všechny znaky uvedené v ust. § 17 obchodního zákoníku kumulativně, přičemž za obchodní tajemství musí být výslovně označena již před doručením žádosti o informace. Tvrdil, že požadované informace nejsou z hlediska ust. § 17 obchodním tajemství. V každém případě je Česká televize povinna v souladu s ust. § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. poskytnout alespoň informaci o rozsahu a příjemci veřejných prostředků, jimiž autorské práva náleží České televizi bezpochyby jsou.

Ve vyjádření k podané žalobě ze dne 6.5.2009 Česká televize poukázala na ust. § 1 odst. 2 zákona o ČT a ust. § 10 písm. b) tohoto zákona. Dále uvedla, že při výkonu podnikatelské činnosti působí na silně konkurenčním mediálním trhu a případné zveřejnění požadovaných informací by Českou televizí jako podnikatelský subjekt poškodilo. Z tohoto důvodu ve smlouvách, která Česká televize uzavírá, je ustanovení o obchodním tajemství standardně obsaženo. Žalobce žádal o poskytnutí souhrnného přehledu smluv, kterými Česká televize udělila smluvním partnerům oprávnění k užití jednotlivých autorských děl za určité období. Ze smluv, které žalobce zajímají, neposkytuje Česká televize veřejné prostředky z účtu příjemcům, respektive smluvním partnerům. Z těchto smluv, naopak Česká televize od svých smluvních partnerů finanční plnění akceptuje a přijímá, a to při výkonu své podnikatelské činnosti. Je tak toho názoru, že na základě ust. § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. nelze v této právní věci České televizi uložit povinnost jakoukoliv informaci poskytnout. Dle žalobce tak nelze ust. § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. aplikovat.

Za další důvod pro neposkytnutí požadovaných informací Česká televize označila skutečnost, že informace, které žalobce požaduje, bude nutné vytvořit. Nadto zdroje, ze kterých by se nové informace měly vytvořit, jsou označeny značně neurčitě. Smluv, kterými Česká televize udělila smluvním partnerům oprávnění k užití jednotlivých autorských děl, bylo za období 2003-2008 uzavřeno přibližně 1200-15000, do tohoto počtu pak nejsou započítány smlouvy, kterými jsou poskytovány zpravodajské šoty. Jednotlivá evidence všech smluv, kterými Česká televize udělila smluvním partnerům oprávnění k užití jednotlivých autorských děl, neexistuje. Tyto smlouvy za Českou televizi uzavírají různá střediska. Tato střediska nakládají s veškerými smlouvami v souladu se zákonem o archivnictví. Elektronická evidence smluv existuje až od roku 2005. V této evidenci ovšem nejsou evidovány všechny smlouvy. Tedy ani od roku 2005 nedisponuje úplnou a jednotnou evidencí, ke kterým žalobce požaduje poskytnutí informací. K tomu, aby požadovaný soubor informací mohla Česká televize vytvořit, musela by na tento úkol najmout pracovní sílu. Tato pracovní síla by musela fyzicky každou z těchto smluv projít a prostudovat, aby přinejmenším mohla vypsát údaje uvedené v žádosti. K tomu, aby tato pracovní síla mohla posoudit, zda skutečnosti ve smlouvách označených jako obchodní tajemství nadále vyhovuje legální definici obchodního tajemství by tato osoba musela mít právní vzdělání a smlouvy prostudovat. Tato činnost by byla časově náročná a s ohledem a rozdílnou délkou na obsah smluv nelze odhadnout časový rámec, ve kterém by takto náročný úkol bylo možné vykonat. Převzetí petitu žalobce do enunciatu by tak mělo dle žalobce za následek materiální nevykonatelnost. Česká televize nemůže poskytnout něco, co nemá. Závěrem uvedla, že jí jako orgánu České televize nepřísluší komentovat odůvodnění napadeného rozhodnutí a tvrdila, že obě rozhodnutí, byly věcně správná, byť bylo prvostupňové a napadené rozhodnutí jinak odůvodněno.

Žalovaný se ve vyjádření ze dne 19.10.2009 ztotožnil s vyjádřením České televize. Dále uvedl, že má zato, že podmínky k přímému účinku směrnice byly naplněny. Směrnice č. 2003/98/ES nebyla provedena vůbec a poté nebyla provedena řádně. S poukazem na čl. 1 odst. 2 písm. a) a d) směrnice č. 2003/98/ES tvrdil, že dokumenty, které žalobce požaduje, jsou dokumenty, které nepřísluší do oblasti veřejných úkolů České televize. Tyto dokumenty přísluší do podnikatelské oblasti činnosti České televize. Požadované dokumenty tak spadají pod dokumenty definované v čl. 1 odst. 2 písm. a) směrnice č. 2003/98/ES. Navíc, požadované dokumenty slouží k plnění služby veřejnoprávního vysílání, a to zejména tím, že pro zabezpečení této služby Česká televize získává jako podnikatel finanční prostředky. A to v souladu s ust. § 11 odst. 2 zákona o ČT. Požadované dokumenty tak spadají i pod dokumenty definované v čl. 1 odst. 2 písm. d) směrnice č. 2003/98/ES. Na základě shora uvedeného měl žalovaný za to, že žalobcem požadované dokumenty jsou podle čl. 1 odst. 2 písm. a) a d) vyňaty z povinnosti je uveřejnit. Dle žalovaného jsou splněny i zbylé dvě podmínky pro přímou aplikaci směrnice č. 2003/98/ES. K negativnímu ovlivnění právního postavení třetích osob přímou aplikací nedochází. Přímou aplikací nesprávně provedené směrnice nedochází k porušování pravidel hospodářské soutěže. V tomto konkrétním případě z provedené směrnice plyne právo neposkytnout dokumenty, které by způsobily újmu v majetkové sféře České televize jako podnikatelského subjektu. Právní postavení beneficentů směrnice č. 2003/98/ES se zlepšilo tak, že došlo k vyjasnění toho, které dokumenty se mají poskytovat a které nikoliv.

Rovněž poukázal na ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a § 2 odst. 1 zákona o ČT a tvrdil, že dokumenty, kterých se žalobce domáhá, jsou dokumenty, které se k jeho působnosti – jako veřejné instituce nevztahují. Česká televize je veřejnou institucí, která má povinnost poskytovat údaje vztahující se k její působnosti, tak podnikatelským subjektem, který má, tak jako každá osoba rovná práva v hospodářské soutěži. Z tohoto důvodu zákon o ČT v ust. § 11a odst. 2 České televizi ukládá povinnost oddělit činnosti spočívající

v poskytování veřejné služby v oblasti televizního vysílání od podnikatelských činností. Směrnice č. 2003/98/ES v preambuli, v bodu 1, stanoví na prvním místě jako jeden z cílů harmonizace pravidel a postupů členských států při využívání informací veřejného sektoru „vytvoření vnitřního trhu a systému zajišťujícího, aby nebyla narušována hospodářská soutěž“. Česká televize při výkonu podnikatelské činnosti působí na silně konkurenčním mediálním trhu a případné zveřejnění požadovaných informací by Českou televizi jako podnikatelský subjekt poškodilo. Zejména v situaci, kdy Česká televize stejné informace jako ty, které jsou požadované žalobcem, nemůže od svých konkurentů na mediálním trhu získat. Výklad směrnice, kterou zastává žalobce, by narušil hospodářskou soutěž, a jde proti smyslu směrnice. Žalobcův výklad směrnice by nepochybně měl velké dopady do majetkové sféry České televize a patně by byl v rozporu se základním principem demokratického právního státu rovnosti před zákonem, povinnosti šetřit podstaty a smyslu základních práv a svobod.

Soud rozhodoval ve věci bez nařízení ústního jednání podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), neboť účastníci vyslovili s takovým postupem soudu souhlas.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu tvrzených žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je opodstatněná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.

Podle ust. § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. nadřízený orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. Lhůta pro rozhodnutí o rozkladu je 15 pracovních dnů ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu. Lhůtu nelze prodloužit.

Podle ust. § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona

- a) pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti,
- b) pro odvolací řízení a
- c) v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení

ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.

Soud posoudil žalobní námitky takto:

Předně soud v projednávaném případě shledal vadu řízení k níž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Tato vada řízení spočívá v postupu žalovaného správního orgánu při rozhodování o odvolání žalobce. Žalovaný napadeným rozhodnutím odmítl odvolání žalobce proti rozhodnutí České televize ze dne 15.6.2008 o odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informací, vztahujícími se s nakládání s autorskými právy. Ve výrokové části uvedeného rozhodnutí žalovaný odkázal na ust. § 16 odst. 3 ve spojení s ust. § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. Takovýto postup zákon č. 106/1999 Sb. ve spojení se správním řádem neumožňuje. Ve smyslu ust. § 20 odst. 5 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. se pro odvolací

řízení, nestanoví-li zákon jinak, použijí ustanovení správního řádu. Vzhledem k tomu, že zákon č. 106/1999 Sb. neupravuje postup odvolacího orgánu při rozhodování o odvolání účastníků řízení, použije se správní řád. Odvolací řízení je podle správního řádu vybudováno na zásadě apelační. Dojde-li odvolací správní orgán k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné nebo nesprávné anebo došlo k vadám řízení zruší nebo změní rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Při změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně je odvolací orgán omezen zásadou zakazující vydání překvapivých rozhodnutí (ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu), což je například rozhodnutí měnící právní kvalifikaci, a dále zásadou zákazu reformace in peius (§ 90 odst. 3 správního řádu). Shledá-li odvolací orgán odvolání nedůvodným zamítne odvolání a potvrdí rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K zamítnutí odvolání odvolací orgán přistoupí i v případě formálních důvodů, tj. v případě pozdě podaného nebo nepřipustného odvolání. Bylo-li odvolání vzato zpět odvolací orgán řízení zastaví. Odvolací orgán není správním řádem oprávněn odvolání účastníků řízení odmítnout. Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě bylo žalovaným odmítnuto odvolání žalobce, a to přestože takový postup zákon č. 106/1999 Sb. ve spojení se správním řádem nepřipouští, bylo řízení zatíženo vadou, spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost (ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Na výše uvedeném nemůže nic změnit odkaz žalovaného na ust. § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. a ust. § 20 odst. 5 tohoto zákona. Ust. § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. upravuje toliko lhůtu, v níž je povinen nadřízený orgán o odvolání rozhodnout. Ust. § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. se zabývá určením nadřízeného orgánu.

Oprávněnou soud shledal námitku žalobce, podle které žalovaný nemůže aplikovat přímý účinek směrnice č. 2003/98/ES a jediným relevantním právním předpisem je zákon č. 106/1999 Sb. Obecně směrnice, jako pramen sekundárního komunitárního práva, zavazuje členské státy, kterým je určena, do výsledku, jehož má být dosaženo. Na každém členském státu je ponecháno, aby zvolil formu i prostředek, jakým směrnicí do svého právního řádu implementuje. K tomu je členskému státu poskytnuta implementační lhůta, po jejímž uplynutí musí být směrnice řádně transformovaná do vnitrostátního právního řádu. Ustanovení směrnice mohou nabývat přímého účinku, avšak pouze vertikálního přímého účinku, tzn. ustanovení směrnice se mohou dovolávat jednotlivci vůči orgánům státu (nikoliv naopak). Vertikální přímý účinek má směrnice pouze za předpokladu, že členský stát směrnicí řádně neimplementoval a lhůta pro implementaci marně uplynula. Zároveň však musí být splněny obecné podmínky pro přímý účinek normy, a to že směrnice je (I.) jasná a jednoznačná, (II.) nepodmíněná, nezávisající na uplynutí určité lhůty nebo dodatečných opatřeních a (III.) neponechává žádnou volnost uvážení orgánům Evropského společenství ani členskými státy. Dle náhledu soudu v projednávaném případě se žalovaný nemůže dovolávat přímého účinku směrnice. Směrnice č. 2003/98/ES stanoví minimální soubor pravidel pro opakované použití a praktické prostředky pro usnadnění opakovaného použití dostupných dokumentů, které mají subjekty veřejného sektoru členských států v držení. Opakovaným použitím dokumentů se rozumí jejich použití pro účely jiné, než je původní účel v rámci veřejného úkolu, pro který byly vytvořeny či získány. Směrnice č. 2003/98/ES má obecný charakter, kdy jsou stanoveny pouze určité principy či rámcová omezení, na uvedené sama směrnice č. 2003/98/ES v preambuli poukazuje. Zároveň uvedená směrnice ponechává okruh poskytovaných informací výlučně na členských státech (blíže viz důvodová zpráva k zákonu č. 106/1999 Sb. a bod 9 preambule směrnice č. 2003/98/ES). Do českého právního řádu byla směrnice č. 2003/98/ES implementována zákonem č. 61/2006 Sb. K závěru o nemožnosti dovolávat se přímého účinku směrnice 2003/98/ES soud dospěl na základě zjištění, že nejsou splněny podmínky pro přiznání vertikálního přímého účinku směrnicí č. 2003/98/ES. Uvedená směrnice vytváří toliko obecný rámec podmínek opakovaného použití dokumentů veřejného sektoru, není tedy jasná a jednoznačná, a rovněž i ponechává na vůli jednotlivých členských

států rozhodnutí o okruhu poskytovaných informací. Zároveň však má soud zato, že Česká televize je subjektem, který se vertikálního přímého účinku směrnice č. 2003/98/ES nemůže dovolávat, neboť Česká televize je povinný subjekt podle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. V rámci zákona č. 106/1999 Sb. tak vystupuje jako subjekt na úrovni orgánu státu, tedy nikoliv jako jednotlivce. Vertikálního přímého účinku se však může dovolávat toliko jednotlivce. Na základě shora uvedeného má soud za to, že pro Českou televizi je při poskytování informací závazný toliko zákon č. 106/1999 Sb., do něhož byla směrnice č. 2003/98/ES transponována. Z uvedených důvodů shledal soud námitku žalobce oprávněnou.

Pokud jde o tvrzení žalobce, že požadované informace nejsou obchodním tajemstvím z hlediska ust. § 17 obchodního zákoníku, shledal soud napadené rozhodnutí i v tomto ohledu nepřezkoumatelným. Obchodní tajemství, představuje jednu z výjimek ze zásady poskytování požadovaných informací. Tato výjimka je zakotvena v ust. § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., podle něhož je-li požadovaná informace obchodním tajemstvím, jedná se o překážku bránící jejich poskytnutí žadateli. Co je obchodním tajemstvím vymezuje ust. § 17 obchodního zákoníku, podle kterého obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje. Z vymezení pojmu obchodní tajemství vyplývá, že nezbytnou podmínkou k tomu, aby určité informace byly považovány za obchodní tajemství, je, aby podnikatel, který tyto informace chce chránit jako obchodní tajemství, je takto označil. Protože však zároveň ust. § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. podmiňuje neposkytnutí informací existencí obchodního tajemství, nepostačí k samotnému odeprání informací pouhé označení informace za obchodní tajemství. Správní orgán musí ověřit, zda informace označená subjektem za obchodní tajemství, jsou ve skutečnosti obchodním tajemstvím, tj. splňují všechny znaky obchodního tajemství, vyplývající z ust. § 17 obchodního zákoníku. Závěr povinného subjektu o odmítnutí žádosti z důvodu omezení práva na informace spočívajícího v tom, že požadovaná informace je obchodním tajemstvím, musí být v rozhodnutí povinného subjektu náležitě zdůvodněn. Z hlediska přezkoumatelnosti závěrů povinného subjektu soudem je naprosto nepostačující, jestliže povinný subjekt v rozhodnutí o odmítnutí žádosti toliko konstatuje existenci obchodního tajemství bránícího poskytnutí požadovaných informací, aniž blíže zdůvodní, na základě jakých zjištění tento závěr učinil. V daném případě Česká televize, jako správní orgán I. stupně, odmítla poskytnout žalobci požadovanou informaci s tím, že požadované informace jsou předmětem obchodního tajemství, neboť mají povahu související s činností České televize, mají skutečnou materiální hodnotu a nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné. Z uvedeného konstatování však není zřejmé, na základě jakých skutečností a jaké úvahy Česká televize dospěla k závěru, že požadované informace jsou obchodním tajemstvím. Žalovaný úvahy správního orgánu I. stupně v napadeném rozhodnutí, přes námitky žalobce uvedené v odvolání, dále nijak nerozvinul a ponechal je bez povšimnutí. Výše uvedená úvaha České televize je naprosto nedostačující. Z rozhodnutí o odmítnutí informací musí být zřejmé, jaké informace jsou považovány za obchodní tajemství a v čem povinný subjekt v konkrétním případě spatřuje naplnění výše zmíněných znaků obchodního tajemství, navíc tyto informace musí být subjektem, jenž vykonává právo k obchodnímu tajemství, za obchodní tajemství označeny. Vzhledem k tomu, že tyto úvahy v napadeném rozhodnutí, stejně tak jako v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, absentují, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Poukazoval-li žalobce na skutečnost, že požadované informace nejsou předmětem práva autorského, pak soud toliko uvádí, že žalovaný, ani správní orgán I. stupně v napadených rozhodnutí opak netvrdil.

Pokud jde o sdělení České televize ve vyjádření ze dne 6.5.2009, že nemá povinnost poskytnout požadované informace podle ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., respektive sdělení žalovaného ze dne 19.10.2009, že žalobcem požadované dokumenty, jsou dokumenty, které se k jeho působnosti nevztahují, pak těmito tvrzeními se soud nemohl zabývat. Uvedená tvrzení správní orgány v průběhu správního řízení nenamítaly. Předmětem soudního přezkumu pak jsou toliko rozhodnutí správních orgánů a nikoliv vyjádření k podané žalobě.

Vzhledem k výše uvedenému soud zrušil napadené rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. ve spojení s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení, jenž se zakládají v nepřezkoumatelnost, spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky) a částkou 960,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 7.760,-Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku l z e podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. června 2011

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.